

Resum de les opinions del Grup de Lectura en la trobada del 21 de febrer de 2011 sobre SUNSET PARK, de Paul Auster:

La novel·la d'Auster ha provocat en el Grup de Lectura una clara divisió d'opinions. No és un llibre que hagi desagradat del tot, però és evident que no ha aixecat passions entre els lectors, ni tan sols entre els reincidents en Auster. L'obra s'ha percebut com una denúncia de la societat americana actual, com una constatació de l'absència de futur i també d'ambició per part d'una sèrie de prototips de la vida americana urbana, també com una mostra del desencant de la joventut en plena crisi econòmica i com un enfrontament generacional, però tot i així les opinions del Grup es decantaven més aviat per reconèixer que l'argument de l'obra no els havia atret gairebé gens.

Ha estat, doncs, la part conceptual la més criticada del llibre. S'ha dit que el seu nucli argumental —que alguns han criticat senzillament *per absentia*— continua assemblant-se a d'altres obres d'Auster i sent, per tant, repetitiu. La idea central es va trobar poc treballada al costat d'una profusió potser innecessària de temàtiques laterals. El detall que per un cop de puny a un policia s'hagi d'ensorrar una vida es va trobar una mica portat al límit i també es va titllar de curiós el fet que les pel·lícules, més enllà de reflectir la història, són la pròpia història per a molts americans, ja que segons el llibre sembla que *Els millors anys de la nostra vida* sigui gairebé un referent obligat per a tots els personatges de la novel·la. Es va comentar que el fenomen *okupa* estava tractat en el llibre d'Auster més seriosament que en altres lectures fetes darrerament, i en canvi es va trobar documentada en excés la referència al món del bàisbol, d'un interès bastant escàs per al lector no americà.

Sens dubte, l'aspecte del llibre més elogiat va ser l'estil. Es va trobar interessant que cada capítol introduís un personatge per retrobar-se al final tot l'elenc. També es va dir que Auster estableix un joc i que el lector ha d'acceptar el repte de jugar-hi; es va considerar que *Sunset Park* és un llibre ben escrit i per aquí enganxa el lector. També hi va haver, però, qui va criticar, precisament, l'estil en els fragments relatius al sexe, que es van trobar vulgars i amb unes descripcions més aviat lletges.

El tractament dels personatges va agradar en general, es va qualificar de ben treballat i se'n va destacar Morris Heller, l'editor, com un dels més aconseguits. Se'n va valorar també el retrat psicològic, en general intens llevat d'alguna excepció, es va remarcar el patiment dels personatges joves, concretament de Miles, que es va argumentar a partir de la desestructuració familiar i de l'etern conflicte generacional pare-fill. També es va destacar la interrelació dels personatges com un dels encerts de l'obra, com si una de les intencions d'Auster fos que ens els estiméssim i els comprenguéssim.

Es va explicar que Auster es mou en un món literari molt teòric, concretament en l'afany de definició de la novel·la del segle XXI, la recerca d'un nou concepte de "nouveau roman", i que aplica al seu estil una sèrie de premisses per aconseguir-ho, com són la intertextualitat, la connexió amb la poesia, la preponderància de l'estil sobre la trama, la descripció d'un paisatge social ruïnós, etc., que fan que Paul Auster lligui amb altres novel·listes més propers a nosaltres com Enrique Vila-Matas, per exemple,

del qual es va assenyalar l'obra *Dublinesca* com a comparable amb la d'Auster des del punt de vista de la intencionalitat teòrica i de l'experimentació literària. L'estil de *Sunset Park* també va recordar a alguns lectors el de Patrick Modiano i el seu *Cafè de la joventut perduda*.

El final de la novel·la d'Auster tampoc no va animar gaire els lectors, que el van trobar sobtat, precipitat i pessimista en excés, tot i que van haver-hi opinions que van dir que els tipus de personatges justificaven el pessimisme de la cloenda del llibre.

Com d'habitud, el nostre agraïment més sincer als components del Grup de Lectura per la seva assistència i per les seves encertades contribucions al debat. Us esperem a la nostra pròxima cita:

SOTA LA NEU, d'Antoni Real (Cossetània, 2010).

(Dilluns, **21 de març** de 2011, a les 7 de la tarda).